

Đà Lạt Hoàng Hôn

Em với anh ngồi xuống, nhìn Đà Lạt hoàng hôn. Em đừng nhé hoảng hồn, anh hôn em trên trán!

Cuối ngày trời còn sáng, anh còn thấy em vui, anh rất yêu tiếng cười / em vừa vang trong gió.

Em rất thơm mùi cỏ...cỏ hồng ở Thái Phiên! Em là ngọn Lâm Viên / đời đời anh hướng tới...

Em ơi cao vời vợi, em ngược nhìn lên đi, anh gọi em Ái Phi, anh hôn em con mắt...

Đó là điều có thật: Chúng Mình Còn Quê Hương!

*

Đà Lạt ơi yêu thương, đổ ai nói không khóc / khi mà những con dốc / trời nóng hết mù sương...

Tại sao những con mương / nước chảy không trôi rác? Ai làm cho cỏ rạp...cho người ta thấy buồn?

Em nhìn hồ Xuân Hương...những cây liễu rũ rượi...những cánh bèo trôi nổi...có là cánh bướm không?

Anh hôn má em hồng, nụ hoa đào cũng vậy...Xuân nào anh chợt thấy / áo dài em gió bay...

Quá khứ và hôm nay, Đà Lạt ơi Đà Lạt! Mình tay nắm trong tay / sao hồn mình phiêu giạt...

Ai làm cho mất mát / một Đà Lạt hồn nhiên? Những mái nhà nghiêng nghiêng...bây giờ cao chi lắm?

Đà Lạt lại chìm đắm / trong nỗi buồn vô duyên! Cảm ơn em còn nguyên / cái Tình anh bất tử!

Đà Lạt hoàng hôn nhớ...mình ngồi nán nha em...Mình có Quê Hương riêng: giấu trong lòng Đà Lạt...

Mà ngộ ghê em hát / bài Tình Xa vẫn hay! Hay có anh bàn tay / chỉ để hứng nước mắt?

Đà Lạt ơi Đà Lạt! Đà Lạt ơi hoàng hôn...

Trần Vấn Lệ